

Mihrac Ural bir kere daha fena dustu. Okur neden söz ettiğimi anlamıştır. Ağustos 1977'de yani 31 yıl önce yakalandım. Daha doğrusu uzun sayıla bilecek bir takip sonucunda çok kötü yakalandık. Bu konuda farklı görüşler yoktu, zira değişik insanların muhtelif yerlerde çekilmiş fotoğraflarını sadece ben görmedim. Kim nereden ve nasıl izlendi, oradan nereye ulaşıldı, bu zincir de belliydi. İşin bu bölümü basına yansımada. Hakkımda polis ifadesiyle ilgili türlü çeşitli söylentiler çıktı. İstanbul'daki operasyonda başka bölgelerden gelip o sırada kentte bulunan birkaç kişi de takiple bulunan evlerin basılması sonucu yakalanmakla birlikte çok şeyi kurtardığım düşüncesindeydim. Sonuçta bütün Genel Komite üyelerinin adlarını ve evlerini biliyordum, ama deşifre olmuş birisi dışında kimse ortaya çıkmadı. Bazı eylemler de çıkmadı.

Neyse, insanlar bunu tabii ki daha farklı değerlendirebilirler ve davranış tarzımı yanlış bulabilirlerdi. Benim için bağlayıcı olan Genel Komite idi.

Hapishaneye girdikten bir hafta sonra, başka iletişim imkanım olmadığı için, sözümona yoldaşımız bir avukat vasıtasıyla dışarıya mektup yazdım. Diğer bölgeler hakkında bana sorulanları ilettim ve "Genel Komite'nin ortaya çıkan durumu değerlendirmesi gerektiğini ve bu değerlendirme süresince de görevlerimden çekildiğimi" belirttim.

Avukat mektubu iletmiyor. Bir ay sonra polise yakalattıyor. Bu adam nedeniyle mahkeme Isparta'ya kaldırılacak, bende Sağmalcılar'daki isyandan sonra değişik cezaevlerine dağıtılan öteki tutuklular gibi sonuçta Adapazarı'na gidemeyecek, oradan kaçamayacak ve yaklaşık 1,5 yıl fazladan yatacaktım.

Mektup gitmediği için cevap da gelmedi. Ama Genel Komite herhangi bir değerlendirme de yapmadı. Durum eskiden neyse öyle sürdü. Genel Komite üyesi ve örgütün en tanınan kişisi olarak kaldım. 1981'de Suriye'de kurulan merkez komitesi bulunmayan Politikbüronun da üyesiydim. Bu durum 1982 Ağustosuna kadar sürdü.

Örgütten ayrılmaya karar verdiğimde karşıma çıkarılan şuydu: Böyle yaparsan 1977'yi gündeme getiririz!

Bunun adına açık şantaj deniliyor. Çekinmedim ve verdiğim kararı uygulayıp bu kişilerden ayrıldım.

Mihrac Ural, Teslim Töre'ye gidip uzun hakkımdaki "gerçekleri" anlatıyor. Ayrılmayı engelleyemediler, hiç olmazsa benim TKEP'e alınmamı engellemeye çalışıyorlar. Zafer ve Genel Sekreter Yardımcısı Salih de aynı şeyi Paris'te yapmaya çalışıyordu.

Elinizden geleni ardınıza koymayın, bakalım ne olacak!

Yeteneklerime ve çalışma disiplinime güvenirim ve bunlar nedeniyle nerede gidersem gideyim, orada, bir süre sonra, ön planda sorumluluk alacağıma inanırım. Hayatım boyunca hep böyle olmuştu. Dahası, 1977-82 arasında bu örgütün en tanınan insanıydım. Ben ayrılınca mı bazı şeyler akıllarına gelmişti?

Mihrac Ural'ı da anlıyordum: Şantajdan başka yolu yoktu. Teorik olarak yanımda zayıf kalıyordu. Pratik dersenez, doğru dürüst silahlı bir eyleme girmemişti. Üstelik, bırakalım Türkiye'yi, göçmenlikte daha bir yılı doldurmadan Paris'te önemli işler yapmıştık. (Ev işgalleri, atölye işgalleri vb.).

Gözü ve aklı olan görürdü artık. Nitekim TKEP de gördü, MK'nin oybirliğiyle partiye üye olarak alındım.

O günden bu yana 26 yıl geçti. Bu 26 yıl boyunca TKEP'in yanı sıra BSP, ÖDP, Sol Parti gibi partilerde ve değişik büyük dernek ve kuruluşlarda bulundum. Hepsinde de önemli görev ve sorumluluk taşıyan insanlar arasına seçildim. Seçildim kelimesini özellikle vurguluyorum. Seçim yapılıyordu ve seçiliyordum. Bazı seçimlerde yüzde yüz oy aldım.

Neden böyledir? Cevap basit: İnsanlar partilerini, örgütlerini ya da başka bir isimdeki kuruluşlarını seviyorlar. Onun başarılı olmasını istiyorlar. Mevcut sorunların teoride ve pratikte çözümlenmesine katkıda bulunabileceğimi düşünerek de beni ön plandaki görevler için seçiyorlardı. Zaten başka neden seçsinler?

Geldik bugüne... Mihrac Ural ısrarla HDÖ, Acilciler ve Devrimci Savaşçıların da içinde bulunduğu bir gruba girmek istiyor. Kapıdan kovuluyor pencereyi deniyor, oradan kovuluyor bacayı deniyor. Arkadaşların son 25 yıl hakkındaki bilgisi benden çok . İnsanlar birkaç devrimcinin katiliyle birlikte olmak istemiyorlar. Benim yapabildiğim tek ek, Mihrac'ın Suriye gizli polisi Muhaberat ile çalıştığına dikkat çekmek oldu.

26 yıllık şantaj yeniden gündeme geldi. Zafer Gündoğdu namı diğer Bünyamin Doğan bana gönderdiği bir iletide "sana göstereceğiz" diyordu. "Gösterin", dedim ve ekledim: "31 yıldır bana karşı nasıl kullanacağınıza karar veremediğinizi artık uygun bir cebinize koyarsanız!"

Hemen her tarafa hakkımda bir sürü şey söylediler. Önceden de belirtmişim: Söylenilen her şeyi kabul ediyorum. Dahası, araya parça filan da ekleyebilirler, onları da kabul ediyorum!

Mihrac Ural kötü kaybetti. Kaybetmek ne kelime, düşebileceği son yüksekliği de düştü, artık düşecek yer de kalmadı. Halbuki ne kadar da güvenmişti bir şeyler olacağına!

İnsanları şantaj, korku, yalan ve abartmalarla sindirmeye alışmış. Bu uygulama bende 26 yıl önce de tutmamıştı. Şimdi tutması mümkün değildi.

Bu ülkenin sosyalistleri o zaman da aptal değillerdi, bugün de.

Geriye tek konu kaldı: Öldürülen yoldaşlarımız. Müntecep Kesici, Karataşlı Yusuf olarak da bilinen ve Mihrac'ın bizzat öldürdüğü Zihni Alan ve Sami... Bana iletildiği kadarıyla başkaları da var. Müntecep'i birkaç ay, Zihni'yi belki bir hafta gördüm. Sami'yi tanımıyorum. Olabilecek ötekilerini de tanımıyorum. Bu yoldaşlara karşı manevi bir sorumluluğum olduğuna inanıyorum. Eğer TDAS olmasaydı başka bir yapıda devrimci olurlardı ve yolları belki de bu katille kesişmezdi.

Onlara karşı sorumluluğumu elimden geldiğince yerine getireceğim.